

Маяковский

а лазең
78

Пилис

горка
лазең
таппа

М. Маяковский

а

Divadlo ZK Metra Blansko

Vladimír Majakovskij

PŘÍLIŠ HORKÁ LÁZEŇ

dramatická groteska s prologem, šesti tématy, šesti intermezzy a epilogem

Texty písní, režie a výtvarník Jiří Polášek

Hudba Miloš Libra

Pohybová spolupráce Petr Boria

Divadelní orchestr: M. Libra, K. Müller, M. Volf, J. Vrtěl

Technika: M. Novotná, J. Daněk, J. Dvořáček, F. Jakubec, P. Nárožný

Program vydán k premiéře v březnu 1989

Grafika J. Poláška, s použitím dřevorezu K. Hrušky

Vzpomínka na Vladimíra Vladimíroviče

(úryvek z knihy Adolfa Hoffmeistra: Podoby a předobrazy)

Bylo to, tuším, na jaře, v březnu 1927, když Vladimír Vladimírovič Majakovskij přijel do Prahy.

Poznával svět. „Je to nutné, aby básník znal, proti komu píše“, řekl.

Stanuli jsme spolu nad Zámeckými schody. Díval se na Prahu. – Byl tak silný a velký, že kdykoli stanul, vyhlížel jako pomník. Měl doslovně neskromnou postavu. Byl vždy dobře oblečen, trochu švihácky. To mu zůstalo z doby futurismu. Volil dobré látky. Nejlepšího krejčího ve městě. Nerad nosil svrchník. Dával přednost vlněné vestě. Měl rád jakost, úhlednost, trvanlivost a čistotu. Miloval pěkné předměty z kovu a kůže. Velmi jsme si v tom rozuměli. Hlavu měl krátce ostříhanou. (Místo hlava lépe na něho padlo říkat – lebka.) V měkce krouženém koutku úst věčně papirosu. Rozkročmo postál – objal svou obří láskou město a povídá: „Krásná malá Praha“.

Obědvali jsme u nás doma ve Spálené ulici. Báł se usednout na starožitnou židli. Zkoušel ji, zda ho unese. Byl ho plný pokoj. Byl až přehnaně zdvořilý. Příliš velcí lidé (postavou a duchem velcí) bývají pokorní. Ale on nebyl pokorný. Byl jen zdvořilý. A pak zase byl roztržitý, nepozorný a nepřítomný. Kouřil mezi jídlem. Řeč se vždy vracela k poesii. Byl nabit svými verši a na každou věc, zdálo se, znal verš, který bručel jakoby pro sebe. A pak najednou zapřel ruce do stolu, odstrčil židli a začal recitovat. Sám od sebe. Snad z potřeby. Neřekl jsem si o to, nenávidím maloměstácké obtěžování autorů – „dejte něco k lepšímu, Mistře, zarecitujte nám své poslední básně“. Ne. Nic takového. Začal nad talířem a najednou jakoby přerůstal lidské rozměry a zvedal se ke stropu. V pokoji mi rostl kavkazský strom. Maják – Majakovskij. Tehdy jsem sotva rozuměl rusky, ale byl jsem ohromen. Mnohokrát jsem ho nakreslil. Zajímal se jak, když viděl, že ho pozoruji, trochu mi nahrával. Byl domýšlivý nebo sebevědomý. Slíbil mi, že mi zahájí první velkou výstavu karikatur.

„Kdekoliv ve světě?“

„Kdekoliv.“

To bylo dva roky po jeho návštěvě v Praze. Vystavoval jsem v Paříži. Bylo 3. listopadu 1929. Týž den zahajoval Salon. Nešťastně zvolené datum! Ve dvou podzemních sálech Galerie d'art contemporain, 135 Bd Raspail. Ve čtyři hodiny odpoledne mělo být zahájení. Nikdo nepřicházel. Chodil jsem jako lev v kleci po Galerii. Z rámů se na mne dívali slavní tohoto století a smáli se mi. Sám sis je tak nakreslil, myslil jsem si. Pak tedy přišli. Jeden po druhém. Známí a slavní hosté.

A najednou na kovovém schodišti jako by Pegas zadupal. Těžké boty duněly, jak sestupoval schod po schodu, mávaje na pozdrav. Čestné slovo, že jsem nevěděl, že je v Paříži. Dodržel slovo. Vladimír Vladimírovič Majakovskij mi přišel zahájit výstavu. Byl jsem nehorázně šťastný a poznal to.

Pak jsem ho neviděl. Za pět měsíců po tomto našem shledání v Paříži zemřel.

Vladimír Majakovskij 1893–1930

sovětský básník, teoretik, výtvarník, scénárista a herec, dramatik, reklamní pracovník (stříbrná medaile 1925 – Paříž), propagandista a organizátor kultury.

Dramatická tvorba: 1913 – VI. Majakovskij, tragédie o dvou jednáních s prologem a epilogem
1918 – Mystérie – buffa, heroické, epické a satirické zobrazení naší epochy
o 3 jednáních a 5 obrazech
1929 – Štěnice, féerická komedie
1930 – Horká lázeň, drama o 6 jednáních s cirkem a ohňostrojem

Osoby a jejich představitelé:

Čudakov, vynálezce

s. Pobědonosikov, přednosta NÚPUPU

Vladimír Vrtěl

s. Optimistěnko, sekretář NÚPUPU

Miloš Novotný

s. Ivánovič, činitel

Belvedonskij, architekt ústředních úřadů

Radomír Kincl

Chór

Nositelka s. Momentálnikova, reportér

Žadatelka

Polja

Hana Švábová

s. Mesaliancová, překladatelka

Libuše Münsterová

Nataša, Čudakovova spolupracovnice

Jana Kyzlinková

Pont Kič, cizinec

Správce domu

Žadatelka

Undertonová, písarka

Režisér

Žena z roku Z

Irena Vrtělová

Spolupracovníci vynálezce Čudakova, úředníci, atd. . . .

všichni

Děj je situován do přelomu dvacátých a třicátých let v SSSR.

ds guapi

Billis



orká láz

Billis